

РЕШЕНИЕ

№ 642

гр. Варна, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на
петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разглежда докладваното от Мирела Огн. Кацарска Въззивно гражданско
дело № 20233100500837 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК, вр. чл. 317, вр. чл. 310 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ОУ „И.н Вазов“, гр. Варна срещу Решение № 232/25.01.2023 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав, с което е признато за незаконно и отменено уволнението на А. А. Я., извършено със Заповед № РД-07-9/21.04.2022 г. на Началника на Регионално управление на образованието - Варна, с която е прекратено трудовото правоотношение на ищцата, на основание чл.330, ал.2, т.9 от Кодекса на труда и във връзка с чл.80, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество и чл.30 от Наредба за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите и за установяване конфликт на интереси, считано от 26.04.2022г., като незаконосъобразна, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ; възстановява А. А. Я. на заемА.та преди уволнението длъжност „директор“ в ОУ „И.н Вазов“, БУЛСТАТ ***, със седалище и адрес на управление: ***, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ и се осъжда работодателят да заплати на А. А. Я. сумата от 15 907.26 лева, представляваща обезщетение за оставането ѝ без работа поради уволнението в период от шест месеца, считано от 26.04.2022 г. до 26.10.2022 г., на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ.

Във въззивната жалба се излагат доводи за неправилност на атакуваното решение

като резултат от неправилно формиране на вътрешното убеждение на съда въз основа на събраните по делото доказателства. Твърди се, че ВРС неправилно не е спрял производството поради наличие на преюдициален спор, а именно адм.д. № 933/2022 г. по описа на Административен съд – Варна, което има за предмет проверка законосъобразността на заповедта, която е послужила като основание за прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата. Отправя се искане до съда за отмяна на изцяло на решението на ВРС, като искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ бъдат отхвърлени като неоснователни. Претендират се разноски.

ВъззИ.емата А. А. Я. в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК депозира отговор по така подадената жалба, с който се оспорва същата и се излага искане за потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендират се разноски.

ДепозирА. е частна жалба с вх. № 12403/16.02.2023 г. от РУО – Варна против Определение № 1035/25.01.2023 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав, с което е оставена без уважение молбата му за изменение по реда на чл. 248 от ГПК на Определение № 11938/30.10.2022 г. в частта за разноските.

В частната жалба се твърди, че насрещната стрА. не е отправила искане по чл. 78, ал. 5 от ГПК, за да се намалява заплатения от частния жалбоподател адвокатски хонорар. Излага се, че съдът не е обвързан с минимално определените размери на адвокатските възнаграждения с Наредба № 1/2004 г. Отправя се искане към съда да се отмени обжалваното определение, като вместо него се постанови друго, с което се присъдят разноски в пълен размер от 1757 лева, съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК.

ВъззИ.емата А. А. Я. в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК депозира отговор по така подадената жалба, с който се оспорва същата и се излага искане за потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендират се разноски.

В съдебно заседание страните по въззивната жалба поддържат изразената позиция по спора, като всяка претендира присъждане на разноски.

За да се произнесе по спора, Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по искове на А. А. Я. против Регионално управление на образованието – гр. Варна, както следва: за признаване за незаконно и да бъде отменено уволнението на Я., извършено със Заповед № РД-07-9/21.04.2022 г. на Началника на Регионално управление на образованието - Варна, с която е прекратено трудовото правоотношение на ищцата за длъжността „директор“, на основание чл. 330, ал. 2, т. 9 от КТ и във връзка с чл. 80, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество и чл.30 от Наредба за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите и за установяване конфликт на интереси, считано от 26.04.2022 г., на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ; да бъде възстановена същата на заемА.та преди уволнението длъжност „директор“ в ОУ „И.н Вазов“, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ и да се осъди работодателят да заплати на А. А. Я. сумата от 15 907.26 лева, представляваща обезщетение за оставането ѝ без работа поради уволнението в период от шест месеца,

считано от 26.04.2022 г. до 26.10.2022 г., на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответника Регионално управление на образованието – Варна /РУО – Варна/, с който оспорва изцяло предявените искове.

С Разпореждане № 28389/08.08.2022 г. производството по делото е оставено без движение с оглед необходимостта да се уточни надлежният ответник. С уточняваща молба от 14.09.2022 г. ищцата посочва, че исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ са насочени срещу ОУ „И.н Вазов“, гр. Варна, който се явява неин работодател, като е поискано да бъде остановена без уважение претенцията на РУО – Варна с правно основание чл. 78, ал. 4 от ГПК, а в евентуалност се прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответника ОУ „И.н Вазов“, гр. Варна, с който оспорва изцяло предявените искове.

С Определение № 11938/30.10.2022 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав е прекратено производството по делото по отношение на ответника Регионално управление на образованието – гр. Варна, като недопустимо и ищцата Я. е осъдена да заплати на РУО – Варна сумата от 500 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 4 от ГПК.

С молба от 10.11.2022 г. РУО – Варна е поискало на основание чл. 248 от ГПК да се измени Определение № 11938/30.10.2022 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав в частта за разноските.

С Определение № 1035/25.01.2023 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав е оставена без уважение молбата на РУО - Варна за изменение по реда на чл. 248 от ГПК на Определение № 11938/30.10.2022 г. в частта за разноските.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа стрА. следното:

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ВЪЗЗИВНАТА ЖАЛБА:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 2 от ГПК, от надлежно легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустим и следва да бъде разгледан по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. В обхвата на така посочените въззивни предели ВОС намира, че решението е постановено в границите на правораздавателната компетентност на съда и от законен състав, поради което се явява валидно. Исковите с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ са допустими, тъй като за предявяването им е налице правен интерес и същите са депозираны в съда в рамките на преклузивния 2-месечен давностен срок по чл. 358, ал. 1, т. 2 от КТ.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. 2 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Фактическата обстановка по спора е била правилно установена от първостепенния съд, поради което въззивният съд препраща към тази част от мотивите на осн. чл. 272 ГПК.

Във ВОС са представени и приети, както следва: Решение № 323/14.03.2023 г., постановено по адм.д. № 933/2022 г. по описа на Варненски административен съд, с което е отхвърлена жалбата на въззИ.емата срещу Заповед № РД06-293/25.03.2022 г. на Началника на РУО – Варна /листи 60-73/ и молба от 16.05.2023 г. на Я., чрез процесуалния ѝ представител, с която са отстранени нередовностите на касационната жалба /лист 74/.

Съдът, след съвкупния А.лиз на събраните по делото пред първа и пред настоящата инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, в предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, достигна до следните правни изводи:

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИСКА С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 344, АЛ. 1, Т. 1 ОТ КТ:

Съгласно чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ служителят има право да оспорва законността на уволнението пред съда и да иска признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна. Предпоставки за уважаване на иска са да е налице валидно трудово правоотношение между ищеца и ответника, ответникът да е прекратил трудовото правоотношение на ищеца и прекратяването да не е съобразено със закона. Тежестта на доказване законосъобразното прекратяване на трудовия договор е изцяло на работодателя.

Не се спори, а и от представените доказателства се установява, че по силата на трудов договор № РД 07 – 15/23.07.2020 г. страните са били валидно обвързани от срочно трудово правоотношение за длъжността „директор“, както и че същото е прекратено със Заповед № РД-07-9/21.04.2022 г. на Началника на Регионално управление на образованието - Варна, на основание чл. 330, ал. 2, т. 9 от КТ, във връзка с чл. 80, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество и чл. 30 от Наредба за организацията и реда за извършване на проверка на декларациите и за установяване конфликт на интереси. Не е налице спор между страните, че ищцата преди уволнението е заемала публична длъжност по смисъла на ЗПКОНПИ.

Освобождаването от длъжност, т. е. уволнението без предизвестие на работниците и служителите, работещи по трудово правоотношение в държавната и общинската администрация по чл. 330, ал. 2, т. 7-9 от КТ се извършва задължително от работодателя и той няма право на преценка, дали да прибегне до него или не. Задължението на работодателя да уволни в тези случаи съответните служители следва не само от чл. 330, ал. 2 от КТ, но и от обстоятелството, че уволнението по чл. 330, ал. 2, т. 7-9 КТ всъщност е продължение на уредбата на конфликта на интереси в Закон за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество и е подчинено на целите на този закон. А постигането на неговите цели и високата социална чувствителност към тези

случаи, изискват и незабавното едностранно прекратяване на трудовите правоотношения на основание чл. 330, ал. 2, т. 7-9 КТ.

Съобразно разпоредбата на чл. 330, ал. 2, т. 9 от КТ работодателят прекратява трудовия договор на служителя без предизвестие, когато с влязъл в сила акт е установен конфликт на интереси по Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество.

Текстът на чл. 80, ал. 1 от ЗПКОНПИ от своя страна разпорежда, че установяването на конфликт на интереси с влязъл в сила акт е основание за освобождаване от длъжност, освен когато в Конституцията е предвидено друго. Така в чл. 80, ал. 2 от ЗПКОНПИ се урежда, че освобождаването от длъжност се осъществява по реда, определен в съответните закони, което в конкретния казус е именно чл. 330, ал. 2, т. 9 от КТ – специална законова разпоредба. Горната е категорична, че основание за уволнение без предизвестие на служителя може да бъде единствено вече влязъл в сила акт, който установява конфликт на интереси по ЗПКОНПИ.

В конкретния случай обаче към датата на постановяване на Заповед № РД-07-9/21.04.2022 г. на Началника на РУО – Варна не е налице влязъл в сила акт, с който безспорно да е установено наличие на конфликт на интереси по отношение на А. Я. по реда на ЗПКОНПИ. Заповед № РД06-293/25.03.2022 г. на Началника на РУО – Варна, с която се установява такъв по отношение на ищцата, в качеството ѝ на лице, заемащо публична длъжност по смисъла на § 2, ал. 1, т. 3 от ДР на ЗПКОНПИ, към момента на прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, а и към настоящия момент, не е влязла в сила, поради предприетото обжалване, въз основа на което е образувано адм.д. № 933/2022 г. по описа на Административен съд – Варна, по което все още не е налице краен стабилен съдебен акт. В тежест на работодателя е да докаже наличието на влязъл в сила акт за установен конфликт на интереси по ЗПКОНПИ, което в настоящото производство не е сторено. КТ е категоричен, че към момента на уволнението конфликтът на интереси следва да е безспорно установен с влязъл в сила акт, а не тепърва да се проверява неговото наличие по съдебен ред. В настоящия случай евентуалното отхвърляне на жалбата на Я. срещу Заповед № РД06-293/25.03.2022 г. на Началника на РУО – Варна с влязло в сила съдебно решение ще съставлява нов юридически факт, който може да послужи като основание за надлежно прекратяване на трудовото ѝ правоотношение на основание чл. 330, ал. 2, т. 9 от КТ.

С оглед на гореизложеното настоящият състав намира, че не са налице предпоставките по чл. 330, ал. 2, т. 9 от КТ, тъй като по делото не се установи, че по отношение на въззИ.емата към момента на уволнението ѝ без предизвестие има влязъл в сила акт за установяване конфликт на интереси по реда на ЗПКОНПИ.

Правилно с обжалваното решение е прието, че не е налице основанието по чл. 330, ал. 2, т. 9 от КТ, на което е издадена Заповед № РД-07-9/21.04.2022 г. на Началника на Регионално управление на образованието – Варна, поради което и уволнението на Я. е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИСКА С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 344, АЛ. 1, Т. 2 ОТ КТ:

Основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ предпоставя и основателността на иска за възстановяване на заема.та преди уволнението длъжност, поради което въззИ.емата следва да бъде възстановена на заема.та преди уволнението длъжност "директор" на Основно училище „И.н Вазов“, гр. Варна.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ИСКА С ПРАВНО ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 344, АЛ. 1, Т. 3 ОТ КТ:

Признаването на уволнението на работника за незаконно и неговата отмяна е предпоставка за присъждане на обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ. Я. установява, че е остА.ла незаета по трудово правоотношение след незаконното уволнение, видно от представените препис от трудовата й книжка и справка за актуално състояние на действащи трудови договори, издадена от ТД на НАП - Варна. С оглед изложеното, съдът намира за основателна претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ за сумата от 15 907.26 лева за периода от 10.02.2022 г. до 06.07.2022 г. Размерът е установен с удостоверение за получени брутни месечни възнаграждения, издадено от ОУ „И.н Вазов“, както и по реда на чл. 146, ал. 1, т. 4 от ГПК, тъй като с протоколно определение от 11.01.2023 г. е прието за безспорно между страните, че последното пълно брутно трудово възнаграждение на Я., получено за м. януари 2022 г. е в размер на 2651.21 лева.

С оглед изложеното първоинстанционното решение се явява правилно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на спора и направено искане въззивникът ОУ „И.н Вазов“ следва да бъде осъден да заплати на А. А. Я. сумата от 2600 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представен договор за правна защита и съдействие /лист 78/, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК. Възражението на ОУ „И.н Вазов“ с правно основание чл. 78, ал. 5 от ГПК се явява неоснователно предвид това, че минималното адвокатско възнаграждение, съобразно чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. /за исовете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ/ и чл. 7, ал. 2, т. 3 /за иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ/ от Наредба № 1/09.07.2004 г. е в общ размер на 2611.65 лева, а заплатеното от въззИ.емата е под минимума, а именно 2600 лева.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА ЧАСТНАТА ЖАЛБА:

Първоначално е депозиА. искова молба от А. А. Я. против Регионално управление на образованието – гр. Варна по исове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ. В срока по чл. 131 от ГПК постъпва отговор от ответника, чрез процесуалния му представител, в който е отправено искане за присъждане на разноски, като е представен договор за правна защита и съдействие /лист 115/ за сумата от 1757 лева.

Производството по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав е оставено без движение с Разпореждане № 283/08.08.2022 г., като с уточняваща молба от 14.09.2022 г. ищцата уточнява, че надлежен ответник е работодателят й ОУ „И.н Вазов“, гр. Варна. В същата молба Я. претендира да не се присъждат разноски на РУО – Варна при прекратяване производството спрямо учредението или в евентуалност да бъде намалено претендираното адвокатско възнаграждение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК. Т.е последното е

своевременно заявено от ищцата.

С Определение № 11938/30.10.2022 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав е прекратено производството по делото по отношение на ответника Регионално управление на образованието – гр. Варна, като недопустимо и ищцата Я. е осъдена да заплати на РУО – Варна сумата от 500 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 4 от ГПК.

С молба от 10.11.2022 г. РУО – Варна е поискало на основание чл. 248 от ГПК да се измени Определение № 11938/30.10.2022 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав в частта за разноските.

С Определение № 1035/25.01.2023 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав е оставена без уважение молбата на РУО - Варна за изменение по реда на чл. 248 от ГПК на Определение № 11938/30.10.2022 г. в частта за разноските.

При постановяване на приключващ производството съдебен акт съдът дължи произнасяне по сторените от страните разноски. Разпоредбата на чл. 78, ал. 4 от ГПК дава право на ответника на разноски при прекратяване на делото по отношение на него, без да отдава значение на основанието за прекратяване на производството. Щом ответникът е получил препис от исковата молба, депозирал е отговор на същата в срока по чл. 131 от ГПК и след това производството е прекратено, за него възниква право да бъде обезщетен за сторените разноски - чл. 78, ал. 4 от ГПК.

Установява се, че договореното адвокатско възнаграждение от 1757 лева е платено по банков път от РУО - Варна на процесуалния му представител, за което е представено платежно нареждане /лист 121/. По делото е подаден отговор на исковата молба, с който са представени и писмени доказателства. Няма спор в съдебната практика, че ответникът има право на разноски и при прекратяване на делото съгласно чл. 78, ал. 4 от ГПК, като основателността на възражението на насрещната страна по чл. 78, ал. 5 ГПК е в зависимост от действителната правна и фактическа сложност на делото. В конкретната хипотеза видно от договора за правна защита и съдействие договореното адвокатско възнаграждение от 1757 лева е за подаване на отговор на исковата молба и осъществяване на процесуално представителство по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав. Установява се, че въззивното производство по отношение на РУО - Варна е прекратено преди провеждането на откритото съдебно заседание. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав намира, че възражението на Я. по чл. 78, ал. 5 от ГПК е основателно, като претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено до минималния размер съгласно Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Минималното адвокатско възнаграждение дължимо от ищцата, съобразно чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. /за исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ/ и чл. 7, ал. 2, т. 4 /за иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ/ от Наредба № 1/09.07.2004 г., в редакцията ѝ към датата на сключване на договора за правна защита и съдействие - 29.07.2022 г. е в общ размер на 1717.22 лева, а заплатеното от нея е над минимума, а именно 1757 лева.

Минималната работна заплата за стрА.та за м. юли 2022 г. е в размер на 710 лева, а не 750 лева, както е изчислило РУО – Варна, от където идва и разликата.

Поради частично несъвпадение в крайните изводи на двете инстанции обжалваното Определение № 1035/25.01.2023 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав, с което искането с правно основание чл. 248 от ГПК е отхвърлено, следва да бъде частично изменено, като ищцата Я. бъде осъдена да заплати на РУО – Варна допълнително сумата от 1217.22 лева, представляваща разликата над сумата от 500 лева, присъдена с Определение № 11938/30.10.2022 г. до сумата от 1717.22 лева, на основание чл. 78, ал. 4 от ГПК. В остА.лата му част за сумата над 1717.22 лева до пълния размер на претенцията от 1757 лева обжалваното определение е правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 232/25.01.2023 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав.

ОСЪЖДА Основно училище „И.н Вазов“, Булстат ***, със седалище и адрес на управление: *** ДА ЗАПЛАТИ на А. А. Я., ЕГН *****, с адрес: *** сумата от 2600 /две хиляди и шестстотин/ лева, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

ОТМЕНЯ Определение № 1035/25.01.2023 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав **В ЧАСТТА**, с която е оставена без уважение молбата на РУО - Варна за изменение по реда на чл. 248 от ГПК на Определение № 11938/30.10.2022 г. в частта за разноските за разликата над сумата от 500 /петстотин/ лева до сумата от 1717.22 /хиляда седемстотин и седемнадесет лева и двадесет и две стотинки/ лева и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ Определение № 1035/25.01.2023 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав на основание чл. 248 от ГПК, като **ОСЪЖДА** А. А. Я., ЕГН *****, с адрес: *** ДА ЗАПЛАТИ на Регионално управление на образованието – Варна, Булстат **, със седалище и адрес на управление: *** ДОПЪЛНИТЕЛНО сумата 1217.22 /хиляда двеста и седемнадесет лева и двадесет и две стотинки/ лева, на основание чл. 78, ал. 4 от ГПК.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 1035/25.01.2023 г., постановено по гр.д. № 7776/2022 г. по описа на Районен съд - Варна, XVI състав в остА.лата му част.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от от деня, в който съдът е обявил решението си –

29.05.2023 г.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____